



**Второ средно общо образователно училище
„Професор Никола Маринов”
град Търговище**

**Литературни страници,
вдъхновени от Българската Коледа**

„МОЯТА ПРИКАЗКА ЗА ДОБРОТО”

Литературен клуб „Добротворчество”

9 брой, 2015 година

ПРИКАЗКА БЕЗ КРАЙ

Първа част

Имало едно момче на име Божидар. Той се е родил в едно малко градче в скромно семейство. Баща му е починал още когато бил малък и заедно с майка си се сражавали с тежкия живот. Един ден, за жалост, майка му се разболяла и нямало как да спечели пари да се изхранят. Момчето отишло до един магазин, бръкнало в джоба си и извадило няколко стотинки, с които купило няколко кърпички. Смятал да ги продава, а със спечелените пари да купува храна. Всеки ден той сядал до двора на едно училище и гледал как си играят децата. Божидар силно мечтаел да може да ходи на училище, но сега имал много грижи. Една жена, която минавала, се загледала в момчето, съжалила го и му дала пари. Момчето в замяна й подало кърпички. На следващия ден жената отново дошла и му подарила книга, на която с главни букви пишело „ПРИКАЗКИ БЕЗ КРАЙ”. Той се поинтересувал от нея и започнал да я чете. И така всеки ден това момче седяло до някое училище с кърпички в ръка и книгата с приказки без край. Край него минавали деца и го заглеждали. Едни го подминавали без интерес, други му се присмивали, някои плахо му подавали стотинки. Един ден се събрали около него и го попитали какво чете. Той отговорил - приказки без край. Едно момче се поинтересувало защо без край. Божидар обяснил, че са без край, защото тежестта от товара на живота върху неговите рамене няма край.



Втора част

Божидар израсна, лишен от детството си. След време той стана голямо момче. Един ден, прибирайки се вкъщи, на вратата забеляза писмо, което беше от леля му Мариана. Беше чувал за тази далечна роднина, но никога не се бяха виждали. Знаеше, че е богата, но самотна жена. В писмото пишеше, че е разбрала за положението му и иска да му помогне да завърши образованието си. След дълго мислене момчето се съгласи, като преди това обсъди предложението с майка си. Той се приготви за тръгване, беше му жално единствено за майка му, че ще я остави в това положение. Но една добра съседка обеща да полага необходимите грижи, за да бъде момчето спокойно и да постигне мечтата си.

След дългия път Божидар спря пред една голяма къща. На вратата се появи усмихната жена, която го прегърна с думите: „Аз съм леля ти Мариана”. Тя го покани вътре, заведе го до една специална стая, казвайки, че е негова. Остави момчето да се настани. Вечерта го поканиха за вечеря. Когато влезе в трапезарията, видя красиво подредена маса с ястия, за които дори не беше мечтал. На следващия ден излязоха да напазаруват дрехи за Божидар. Усмивка грейна на неговото лице. Дойде дългоочакваният ден за училище.



Когато пристигнаха, той видя много ученици с учебници в ръка. Запозна се с повечето от тях, разказа им живота си и щастливата случайност, която го срещна с леля му Мариана. Всеки ден с радост отиваше на училище, учеше много и трудът му беше възнаграден - завърши с отличен успех. Желаната от него професия бе адвокат, за да наказва грешните. Завърши и университета. Всяка вечер с радост разказваше по телефона на майка си как е минал денят му, радостни сълзи се изливаха от очите на жената. Божидар започна работа и спечели пари. Всеки месец, когато получаваше заслужената си заплата, пращаше първо на майка си. Живееше скромно и успя да събере достатъчно пари за лечението ѝ. Тя дълго време лежа в болницата, ала един ден жива здрава излезе оттам.

Така завършва моята приказка. Какво се е случило по-нататък в тази история ли? Мисля, че всеки може да я завърши по свой начин. Но със сигурност – тя няма да е с лош край. Защото изстраданото добро винаги е заслужено.

Арзу Бюлент – VI а клас



ПРИЯТЕЛИ

В едно далечно селце имало момък. Той бил толкова силен и добър, обичал да прави добрини. Един ден, като се разхождал из гората, за да търси гъби, чул силен рев! Колкото повече крачки правил напред, толкова по-силен ставал ревят. След като стигнал, видял едно малко меченце, което се хванало в капана на някой ловец. Момъкът казал, че ще му помогне, като го измъкне. Така и направил! Почистил наранената лапа и сложил лекарство, което ще помогне раната да зарасне по-бързо. Меченцето благодарило на героя, прегърнало го и го помолило да остане с него. Разумният момък се съгласил веднага с раненото животно. Те вървели в гората и търсили подслон. Станало привечер, стъмнило се, в гората се спуснала мъгла и нищо не се виждало. Те легнали на земята, въпреки че

не знаели дали няма пропаст, или някаква друга опасност. На другата сутрин се събудили живи и здрави и продължили да пътешестват. Малко по - навътре в гората те чули писклив рев. Разбира се, го последвали и какво да видят: малка катеричка рунтавелка, с опашчица къделка, както бягала в гората, си ударила главата. И затова заплакала горката. Те се втурнали към ранената катеричка, помогнали ѝ и така тримата станали приятели добри!!

Поука: колкото повече добрини правиш, толкова повече приятели ще имаш. Приятелите са безценно богатство, без тях човек не може !

Росица Михайлова – VI а



ПРИКАЗКА ЗА КОЛЕДА

По Коледа винаги стават чудеса, били те знайни или не.

И така , на другия край на земното кълбо, в деня преди Коледа, едно бедно сираче се разхождало по улиците на големия град. То гледало през витрините на красиво украсените магазини и си мечтаело само за един скромен подарък. Поне веднъж и то да разбере, че е празник...По същото време се разхождал с лимузината си един богат старец. Той, въпреки че бил много богат, изобщо не бил щастлив, защото си нямал никого. Когато старецът минавал покрай магазините, видял момчето и му хрумнала добрата идея да му направи подарък за Коледа. Така хем щял да зарадва и бедното дете, хем и той самият ще бъде удовлетворен. Старецът бил много богат материално, но сърцето му било тъжно, той цял живот си е мечтал за семейство – да има син също като момчето. Когато се прибрал, дядото веднага започнал да украсява къщата. Бил купил най различни лампички и украшения. Първо украсил отвън, а после и вътре в къщата. Закачил венец на вратата, поставил навсякъде пъстроцветни лампички и накрая сложил елхата в средата на големия си хол, а под нея наредил купища подаръци. Елхата била пишно украсена с най-красивите украшения и свещички, а на върха ѝ греела златна звезда. Празничният дух бил завладял стареца и той не усетил как нощта се търколила. На другия ден изпратил икономка си да потърси детето и да го доведе. Той го търсил къде ли не в града, сетил се да провери под един мост и точно там видял момчето да лежи в един кашон. Казал му да тръгне с него. Момчето се учудило, но икономът му казал, че го очаква изненада и го завел в дома на стареца. Там детето попитало дали сънува, или наистина е в тази красива къща. Те влезли и лицето на момчето грейнало от радост - за първи път в живота си то се зараждало от все сърце. Всички седнали на богатата трапеза и започнали да вечерят. След това се преместили под елхата и с нетърпение отворили безбройните подаръци. И старецът, и бедното сираче били много щастливи, както никога преди. В този момент възрастният господин предложил на момчето да заживее тук и да се чувства като негов син, а то се разплакало от радост. Прегърнало стареца и му казало, че това е най –големият и красив подарък, за който е мечтало цял живот.

Добрите сърца винаги получават награда. Нека да правим добрини винаги, а не само на Коледа и така светът ще стане още по – красив.

Натали – VI а



ПРИКАЗКА ЗА ЦВЕТЕТО

Някъде по света имало мъничко цвете, което живеело в градина сред едри и красиви цветя. Те постоянно му се подигравали, че е дребно и незабележимо. То търпяло, но един ден им казало :

- Като порасна, ще стана голямо като вас.
 - Ха-ха-ха, как ли пък не! – дразнели го едрите цветя. – Ти завинаги ще си останеш дребно, незабележимо и безполезно цвете.
- Дребосъчето се сгушило в листата си от срам и мъка.

Вечерта Ана, внучката на стопанката, излязла да полее цветята. Като стигнала до мъничкото цвете, го забелязала и усетила, че нещо не е наред с него.

Изтичала в къщата, взела любимата си саксийка и пресяла в нея дребосъчето. Решила да полага за него специални грижи. Споделила тревогата с баба си:

- Бабо, виж това мъничко цвете, нещо му има, дали ще оживее?
- Бъди спокойна, момичето ми, щом си се погрижила, всичко ще е наред. Постави саксийката на южния прозорец, за да може слънцето да го топли.

Ана изпълнила заръката на баба си, но вечерта дълго не можела да заспи от притеснение за цветето. Рано сутринта нетърпеливо изтичала да види какво се е случило и ахнала – малкото повяхнало цвете било преобразено, с гордо изправено тъмнозелено стъбло, отрупано с красиви бледолилави цветчета. Обляно от слънчевата светлина, то като че ли се усмихвало. Ана непрекъснато била с цветето, поливала го, оросявала листата му, говорела му нежно.

Неусетно дошла зимата. Ана тъгувала, защото очаквала, че през този сезон любимото ѝ цвете ще спи или може дори да загине. Но не – то продължавало да расте, превърнало се в голям красив виолетов храст, който радвал с красота и невероятен аромат.

А цветята в градината? Много от тях, макар големи и силни, не успели да преживеят студовете. Напролет, когато снегът се стопил, виолетовият храст видял през прозореца какво се е случило в градината и тъжно си помислил: „Който зло мисли другиму, него злото го застига. Ех, дано да се събудите, приятели!”

Мира Драганова – VI а клас



МОЯТА ПРИКАЗКА ЗА ДОБРОТАТА

Имало едно момче на име Миро. То било единствено дете и родителите му били безработни. Миро ходел всеки ден да проси, колкото да си купи хляб. Той и родителите му живеели в един изоставен апартамент, в който нямало компютър, телевизор и такива ценности.

Миро ходел всеки ден на едно и също място да проси, докато не видял едно коте. Той го подгонил, за да го погали. След като Миро хванал котето, видял едно училище. През училищния двор минавали много деца. За жалост лоши деца видели Миро и започнали да му се присмиват, че е със скъсани, грозни и стари дрехи. Точно тогава минавало едно силно и много добро момче. То прогонило хулиганите и попитал непознатия защо му се присмиват. Миро отговорил, че е, защото бил беден и зле облечен. Тогава момчето му дало парите си за училище, за да си купи да яде. Миро много му благодарил и го попитал как се казва, но момчето бързало за час и не успяло да му каже.

С парите, получени от момчето, Миро решил да купи картичка за благодарност, но нямало как да я подари, защото не му знаел името. На път към дома си Миро осъзнал, че и той трябва да ходи на училище, но знаел, че родителите му нямали пари, за да му осигурят нужните неща – дрехи, учебници, тетрадки.

На другият ден Миро се завърнал пред училището и отново видял момчето. Попитал го как се казва, но то отново бързало за час. Само подало на Миро един плик и тръгнало, без да каже името си. Той отворил плика и не можел да повярва какво му се случва - в него имало пари. Миро щял да припадне, това били спестяванията на момчето за мечтата му. Той решил, че ще чака цял ден момчето да излезе от училище, но станало твърде късно и трябвало да се прибира. Скрил парите, защото знаел, че родителите му ще ги вземат.

Миро отишъл на другия ден да благодари на момчето за парите и видял, че някакви хулигани го бият. Той извикал с цяло гърло „помощ“. Хулиганите се уплашили, че директорът на училището ще ги види, и избягали. Миро и момчето си благодарили взаимно и момчето казало: „Майк ми е името“. Майк предложил на Миро с парите да си купи неща за училище и храна за семейството си. Той така и направил, но щом се прибрал в къщи, родителите му започнали да го разпитват от къде е взел парите. Миро им разказал всичко и ги помолил да го пуснат на училище. Щом най-накрая му позволили, той много се зарадвал.

Миро и Майк били всеки ден заедно на училище. Те не усетили кога дошла зимата. Семейството на Миро нямало достатъчно пари, за да празнуват добре Коледа. Родителите на Майк знаели, че те били бедно семейство, и ги поканили да празнуват Коледа заедно. Двете семейства много се харесали. Миро най-накрая подарил картичката на Майк, в която изразявал благодарност за всичко сторено. Не след дълго родителите на Миро си намерили работа и двете семейства се събирали заедно за всеки празник. Така те станали близки приятели и заживели много щастливо.

Когато имаш възможност да направиш добро на някого, не се колебай, за да може и на теб да ти се случи добро.

Калоян – VI а



НА КОЛЕДА СТАВАТ ЧУДЕСА

Беше зима, коледната нощ приближаваше, в града беше празнично украсено и се усещаше едно особено празнично настроение. Много хора бяха навън, разхождаха се, купуваха подаръци, срещаха се с приятели или просто се радваха на това вълшебство, което витаеше във въздуха.

Едно момиче на име Петя се разхождаше в парка. Тя седна на една пейка, когато неочаквано видя момиче със зелени очи, кестенява коса и червени бузи като ябълки. Направи ѝ впечатление, че непознатото момиче е само по блуза. То замръзваше, чудеше се къде да отиде. Петя настигна момичето, спря го, взря се, за да ѝ види лицето и я попита:

—Как се казваш?

—Ана!— отговори момичето, а устните ѝ трепереха от студ.

—Какво правиш тук сама и защо не си облечена? Толкова е студено! —каза Петя.

А Ана ѝ отговори:

—Сираче съм от малка, преживявам от милостта на добри хора. Тъжно ми е, защото никога не съм имала празници, но много бих искала да преживея празника, който идва - Коледа. Мечтая за топъл дом, голямо семейство и радост край коледната елха.

—Не може да седиш още дълго на студа – каза Петя, като докосна ледените ѝ ръце.

– Ела у нас, аз ще те приютя за няколко години докато пораснеш и намериш своя дом. Ана се усмихна и я прегърна.

—Това ще е прекрасно!—каза бедното клето дете.- Но какво ще кажат родителите ти, като се прибереш с непознато сираче...

- За това не мисли. Родителите ми са добри хора, занимават се с благотворителност, а огромното им желание е да имат много деца. Сигурна съм, че ще се зарадват.

Те тръгнаха към дома и най-накрая пристигнаха, влязоха вътре. Петя разказа на своите родители историята на момичето, те я подкрепиха и позволиха Ана да остане. След една седмица Ана имаше мечтаната Коледа – със семейство, уютен дом, вълшебство. Ден след ден момичета все повече се сближаваха и станаха като сестри.

Така Святата нощ донесе на едно клето дете чудо. Да, на Коледа стават чудеса!

Моника Параскевова- VI а



МОЯТА ПРИКАЗКА ЗА ДОБРОТО

В една красива и студена Коледна вечер скромното семейство Дамянови си разменяли подаръци. Голямата дъщеря Мария си мечтаела за роклята от витрината в нейния любим магазин, която гледала от месеци. А малката ѝ сестра силно искала куклата, която била видяла в магазина за играчки. Мария отворила подаръка си, но вместо рокля, получила книга на име „Добрината“. Била разочарована, но нямала друг избор, благодарил на родителите си като възпитано дете. Ана също отворила своя подарък, но и тя не получила това, което иска. За нея

имало голяма кутия за подаръци. Отворила я и от там извадила книга за оцветяване и флумастри. Но Ана не реагираща като сестра си - разкрещяла се, разсърдила се и си тръгнала. Родителите ѝ не могли да я спрат. Обаче в кутията имало още нещо...

Ана скитала по улиците, докато един мъж и една жена не я видели. Те много я харесали и я прибрали. Те били богати и така станали новото ѝ семейство. Ана отраснала с тях. Пораснала и я пратили в скъпо училище. Минала първи, втори и трети клас, но след това Ана не получавала много добри оценки, не си пишела домашните и станала изключително невъзпитана. Новите ѝ родители я оставили в дом за деца.

Ана страдала, защото пак била останала сама. Без обич. Без подкрепа. Без майчина закрила. Ридаетеки, тя започнала да подрежда шкафчето си. Минута-двехтри, дрехите постепенно били подредени. И когато за последен път проверила чантата си, ръката ѝ напипала нещо, извадила го внимателно и ахнала от почуда. В ръцете си държала красива розова кутия. Отворила я и там лежала куклата, за която толкова много години си мечтаела. И заплакала силно, защото разбрала, че единствените хора, които я обичали, са нейните родители.

Трябва да се научим да ценим това, което имаме, да сме благодарни на съдбата за това, което ни е дала. А ако не получаваме винаги това, което искаме, да помислим първо дали си струва заради един каприз да губим важното в живота си.

Мира Драганова – VI а клас



ПРИКАЗКА ЗА ЦВЕТЕТО

В края на месец март в една цветна градина недалече оттук било много снежно и студено. Зимата още не искала да си отива. Няколко нито едно цвете, всички били скрити под снега на топло. Цветята липсвали на хората, които с нетърпение очаквали зимата да си отиде.

Скоро облаците се разсеяли, огряло топло слънце и разтопило късния мартенски сняг. Първите кокичета, предвестници на пролетта, изправили главичките си. Едно дете ги видяло в двора и поискала да набере букетче за майка си. Една жена го видяла и му казала :

- Не ги късай, детенце! Ако първото кокиче бъде откъснато, пролетта няма да дойде!

Кокиченцата се усмихнали тайно, защото знаели, че това всъщност е тяхната майка – Пролетта. Тя се появила, облечена като жена, за да не я разпознаят и да може да спаси своите рожби. Майчината обич е еднакво силна – и при хората, и при животните, и при цветята.

Цветята са като децата. Раждат се, радват ни, растат. Затова, по-добре да не ги късаме, а да ги оставяме в естествената им среда - да красят света и да радват очите ни.

Натали Петрова – VI а клас



НА КОЛЕДА СТАВАТ ЧУДЕСА

В една студена зимна нощ кучето Спайк се разхождало из големия Ню Йорк. То замръзвало от студ и било ужасно гладно. Търсело из кошчетата, но не намирало нищо. Среещнала го една котка, попитала го какво прави на студа и защо е сам самичък. А горкият Спайк ѝ отговорил, че е самотен. Тя му казала, че по принцип кучетата издържат повече от котките в къща. Спайк отново не можел да разбере горката котка. Казал си наум: „Какво да правя- да бягам от тази котка или да остана?“ Решил лека-полека да избяга, защото мислел, че котката ще му причини зло, нали са вечни врагове. Тя продължила да му говори и му казала, че той трябва да издържа в къща повече, защото е пазач. Спайк най-накрая загрял-явно от студа котката не е добре. Той я попитал от любопитство как се казва. Тя му

казала, че името ѝ е Ситана. Кучето се учудило защо се казва така, а тя му казала, че е испанка.

След дълъг разговор те решили да обиколят града. Един мъж ги видял и решил от изненадващата проява на приятелство между куче и котка да си ги вземе в къщи. Примабил ги с месо и ги прибрал. Щом те влезли в къщата на човека, се почувствали в рая. Имало храна за чудо и приказ, топлина от камина, играчки, елха, трапеза, една красива жена и много други прекрасни неща.

На Коледа кучето и котката били заедно с красиви и мили стопани. Така те в началото били улични животни, а сега са щастливи и имат семейство. Ето как на Коледа стана още едно чудо, което събра вечни врагове.

Иван Иванов—VI а клас



„КОЛЕДА – ПРИКАЗКА, НАДЕЖДА, ЧУДО”

Доброто! Освен като основен мотив в приказките, то съществува и като качество на човека. От малки ни учат, че ако правим добро – то съдбата ще ни се отблагодари. Че направената добрина никога не остава „безнаказана”. А направеното на нас добро – не трябва да се забравя.

Доколко днес важи взаимната добрина? Хората все по-малко задържат в себе си вярата, надеждата и любовта. Превръщаме се в машини, лишени от емоция, и всяка наша постъпка е просто задача, която да изпълним. Като роботи... Малкото добро, което правим, е във вид на „услуга” на някого. Много малко са хората, които все още вярват в добрината – чистата човешка добрина, уважение и обич.

Всеки ден, искаме или не, ни заливат с информация за нещастия, страдания, нечии грешки, от които страдат хора. В последните дни светът е станал място на противопоставяне, неразбиране, нетолерантност и пагубните последствия от тези ни действия усещаме почти ежедневно. Има страх, омраза, напрежение и като цяло само неща, които потискат човек, карайки го да се затвори в себе си, да спре да вярва, да обича и да живее сред себеподобните. За огромно нещастие, в нашия модерен свят това, което трябва да ни учи на любов и разбирателство, е средство за проповядване на омраза. Отказваме се да вникнем в най-простото, да разберем най-очевидното. Че животът не ни е даден, за да го погубим в ненужни негативни действия. Че всеки има право на живот и никой не е всесилен, за да го отнема!

Добро в наши дни за мен е може би усилието да се обърнеш срещу света. Да се откажеш да вървиш просто в потока, заедно с тълпата. Вместо това да протегнеш ръка на някого в нужда. Някого, когото повечето ще подминат с мисълта „...все пак не се случи на мен..”. Масата хора ще сметнат този един, протегнал ръка, за луд. За безумец. За различен. Но според мен по-истински те гледат очите, пълни с благодарност и надежда, отколкото пълните с посредственост и безразличие произволни очи от тълпата.



За радост, настъпи Коледа, когато сякаш чрез магия хората успяват да отключат малко сърцата си. Поне за близките и обичаните от тях хора. Коледа е празникът, който събира семейства, пръснати по целия свят, кара ни да се усмихваме повече, да подаряваме повече усмивки. Коледа е и празникът, който носи надежда на

много хора в нужда. Кара ни да бъдем по-добри и да се замислим дали всеки по света има щастие, което и ние. Дали всеки има отрупана трапеза на празника, красиви, големи подаръци за децата му, дали е с близките си, дали има добро здраве. Мислейки за това, човек оценява какво има. И какво може да изгуби...

Аз силно се надявам злините и нещастията да замлъкнат, заличени от добротата в човешките сърца. Тази добротата я поражда празниците и традициите. Кой човек би бил нещастен, ако има най-милото около себе си – своето семейство, своите деца.

Нека магията на празниците да ни накара да бъдем по-солидарни, да проявяваме нужното уважение един към друг и да ценим моментите на истинското щастие. Да помогнем на хората, към които съдбата не е била толкова щедра. Да подарим усмивка, топла прегръдка и обич, да подадем ръка – толкова скъпо, а всъщност безплатно! Да загърбим различията и да посрещнем приликите. Коледа – това е **приказка за доброто**. Времето от годината, което ни подготвя за едно ново, чисто начало, което ни кара да преосмислим битието си и да благодарим на близките си!

Атина Боян Филева – X г клас

